

Ljuba Janja,

hvala za prijazno in izčrpno pismo. V času Platona je bila ljubezen v povsem drugačnih razmerjih, saj ni bilo praktično nobene in nikakršne cenzure, kakor jo poznamo državno danes, poleg tega je bila izredno razvita moška homoseksualnost – Sokrat je imel rad svojega krasotca Alkibijada itd. – ter so v telesni ljubezni z ženskami imeli moški prednost; v današnjem pomenu pa predstavlja platonska ljubezen zgolj hrepenečo željo in ljubezenski ideal. V etičnem pomenu je ideja dobrega povezana že z lepim in resničnim: toda človek je dober le toliko, kolikor je povezan z onstransko idejo kot idealom Dobrega. Heteronomija morale ali moralnosti se kaže torej šele v transcendenci, torej v ončezno kot absolutno Dobrem. Kolikor človek uresničuje ta ideal, je tudi dober. Zato je ljubezen, kot meniš, v etičnem smislu – transcendentalna kategorija, vendar po svojem bistvu krepost. Kot krepost ali ženska čednost pa je ljubezen izražena v vdanosti in pozornosti, torej tudi v dejanju, toda v dejanju za drugega. Hrepeneča platonska ljubezen sicer ni dejavna, ampak je objektivno-idealistična, ko se tudi subjekt spremeni v hrepenenjski objekt. Zato je lahko drugo ime za platonsko ljubezen – prijateljstvo. Toda to prijateljstvo ni neumno in le v sli strastno, marveč kaže na uresničeno navezavo po moralnem zakonu ali po pravosti. Platonska ali idealna ljubezen potemtakem pomeni obliko absolutne ljubezni, ki pa ni nujno tudi čutna, željna, hlepota.

Posebej si zasluži re/komentar Tvoje pisanje o vlogi očeta in matere v primarni družini... Oče je, kot piše, postal domača cunja, ni več znal voditi družine kot njen glavar. S tem se je spremenila tudi vloga matere: izgubljala se je zase, medtem ko je oče pravzaprav bežal »nekam«. Iz tega pa izvira, kot pravilno osebno(stno) ugotavljaš, že tvoja dekliška samotnost. Ta samotnost bi lahko postala ovira, če se ne bi

izpopolnjevala v družbi in dajala slovenstvu, kar mora sleherni človek. K sreči nisi zdrsnila v nevrozo ali psihozo, nisi pristala »na tabletkah« ali pomirjevalih... Kako pa si presegala samoto, v katerih in kakšnih mladostniških družbah, s čim vse si se ukvarjala, kako si se osamosvojila – med fanti je znan primer puer aeternus ([Louise Marie Frantz](#)), torej večni deček, navezan »večno« na mater; - dogaja se tudi pri ženskah – poznam primeroma vrsto že odraslih žensk, ki si ne upajo najti moškega, se poročiti, ker je mati malomeščanka tista, ki celo 30-letnici tega ne dovoli in že misel na hčerinoga fanta, kaj šele »partnerja«, dobesedno perverzno nažene... - In mnogokje vozijo otroke k takim starim staršem, potlej pa je sin vdan zaradi vnukov svoji materi prav bolešno... - da o »darilih« ne govorim. Tega je, se zdi, kar preveč: tudi gostačenja.

Obenem obstajajo spolno izlakoteli moški, ki se preusmerijo na »objekte«: od avtomobila do hribolazništva, od športa do bifejskih in drugih »družčin«... Obstajajo tudi »večne samke«, ki so, kot veš, prav tako človeško povsem izgubljene in neuresničene (izjema so celibatorni poklici, kjer redovniki in redovnice, le za primer, najdejo kot ženske nadomestek za spol v ženinu Jezusu, moški redovniki pa se usmerjajo v evangelizacijo in apostolat, v župnijsko delo, v misijonih, v zdravstvenih in drugih službah itd.). Ženska vloga samke je nesamouresničena v družini, ki je »patološka« - in več vrst je take patologije, ki ostaja tudi nepozdravljena ter se nadaljuje, mnogokdaj tudi zgolj v družinsko vegetiranje.

Materinski vzorec pa je vendarle prirojen, v materinski ljubezni vnaprej požrtvovalen (razen v primeru tiste matere »volkulje«, ki »šibkega« otroka iz takih ali drugačnih razlogov zavrže: zaradi mamlarstva, alkoholizma, prostitucije, potepuštva...). Slovenci bolehamo sicer za cankarjanskim materinskim kompleksom, ki ga je potrebno presegati v praksi: mati namreč ni tisti vzvišeni ideal, ki ga naj otroci vedno izdajo, marveč je ljubeča rodnica, ki v družini – še vedno – štiri ogle vkup drži. Ampak so dobre, vestne, pridne in delavne mame in so lene, zanemarjene, nepridipravne matere: po njih otrokih jih spoznaš! Prijateljica Alenka Puhar je odlično opisala prav to v svojih knjigah, priporočam ti jih: Prvotno besedilo življenja, na primer, da boš videla, kaj je pomenilo – biti mati nekoč in kaj je materinstvo tudi danes...

Tokrat sem se moral zavzeti za dr. Magdaleno A. Šverc, republiško sekretarko na Ministrstvu za šolstvo in šport RS, ki jo je osvinjal neki tip potem, ko sem samo navedel njen življenjepis in vlogo državnošolske funkcije! Ne gre za kakšno »nasprotno mnenje«, ampak preprosto za sovražno širjenje zaničevanja proti znanstvenici, pa tudi zoper mojo osebo. Od državne sekretarke sem pozitiven in prav lep odgovor že prejel... - tisti, ki so svinjali, pa se zdaj umikajo spet z novimi zaničevanji, saj bodo krivi, če bomo zamenjali npr. kolega Aleksa Štakula..., ki seveda kakor ne bi bil »kriv« za dejavnosti RTV Slovenija, ki jih po zakonu in plačano uradno vodi kot tv nacionalko: gre namreč za javno objavo. Tu ni satire in ne izmenjave pluralnih »ostrih« mnenj, ampak gre za širjenje nestrpne sovražnosti na povsem osebni ravni, kar je bilo objavljeno anonimno škandalozno in zoper novinarsko etiko, skregano pa je z ustavo in demokracijo... Toda to samovoljo smo že omejili.

Dobro je, da sta ti bila vzor v primarni družini oba starša: čeprav oče prej kot dober, mati manj. Namreč vzori so lahko tudi slabi, včasih še bolj povlečejo za seboj slabi vzori, zlasti kot lenoba, zanemarjenost, pa tudi kot deloholizem in izgorelost: vsa skrajnostna področja so slaba..

Ko pišeš o šoli in delovnem mestu: šola »jugoboljševizma« je permisivno vzgajala zlasti medsebojno goljufovost in pretentanje učiteljev pri ocenah..., nekateri so tako lezli iz razreda v razred tako rekoč brez pravega lastnega znanja, in to celo sami povedo... Z zaposlitvijo v novih razmerah pa je takole: na eni strani so poslovneži japiji, ki vodijo podjetništvo v denarništvu povsem brezobzirno, na drugi strani so spet – novi kapitalsko lastniški in olastninjeno povzpetniški – lastniki, ki pač hočejo iztržiti tudi iz živega dela čim več (tukaj celo naj ne bi menda zaposlovali žensk, ki bi že prvo leto na delovnem mestu zanosile!): sicer pa je socialističnosamoupravna šola vzredila toliko karieristk, ki so se odpovedale materinstvu in družini vnaprej, vse dokler da ne pridejo do feministično aktivističnih pozicij v družbi... - sam sem srečal tukaj fante in dekleta, ki so že v času študija tako neverjetno oholi in objestno prenažrti vsega, da v resnici hlepijo – tudi

partnersko! – le po karieri (takim smo včasih rekli: ta bi še lastno mater prodal za pet grošev!)... Zdaj se je tudi razluščila resnica, kako je s slovenskim češ »najboljšim« znanstveno-šolskim vzgojnoizobraževalnim programiranjem – v primerjavi z drugimi narodi smo namreč komaj kaj več kot četrtipismeni, to pa zaradi bivšega vodenja po ideologiji diktature, pa tudi zaradi kompartijskega sindikalizma in pedagoško afežejevskega feminizma: nizanje podatkov še namreč ni nobena znanost, je kvečjemu zaostali pozitivizem, ki se je nehal že ob koncu 19. stoletja!

Ko pišeš o »papigah«, seveda meriš na lepotičeno perje in gobezdavost, kar je tudi družbeni izraz sistemizacije šolstva in delovnih mest: sam seveda najvišje cenim vsako žensko in že kot pesniška duša tudi ljubim žensko dušo. Ne maram pa birokratsko brezobzirnih babnic, rdečih in drugih tercijskalk, ki so sposobne tudi lažnih obdolžitvev in sem jih birokratsko srečeval, zlasti kot oče, vdovec, samohranilec na mnogih področjih. Znan sem bil tudi kot zagovornik žensk – celo v primerih, ko so bile »krive«, pač po Jezusovem nauku, naj prvi vrže kamen..., čeprav se grešnici svetuje, naj vendar ne greši več. Tukaj se odkriva še ena skrivnost: - zdaj prej odpuščajo z delovnih mest moške kot ženske, pa ne zaradi cene delovne sile, temveč ker znate ženske silovito potrpeti! Parlamentarna demokracija terja tudi tukaj ne le mero strpnosti, ampak pomen ženskega zaposlovanja: ampak, prosim, brez podtona, da gre za »manjvrednost«... S »papigami« pa opravi čas...

- Ko opisuješ, ljuba Janja, kako je prof. celo nadrl ob izpitu študentko, je pač pokazal svoj odnos... - bistvo pa je, ali je tudi ta študentka diplomirala in si našla zaposlitev s plačo dipl. inž. chem. – prej so namreč vse take zaposlitve določali vnaprej samo in samo politično, zato so uspevali celo manj sposobni ljudje nad sposobnimi: niti dobiček ni bil takrat pomemben..., usklajeno s proletarizacijo industrije. Tudi to se spreminja.

Moj sošolec, dvakratni dr. kemije, s specializacijo v ZDA – je privatnik, ko sem ga srečal, je bil oblečen kot kakšen delavec, sicer z velikim kombijem, je pa, verjemi, eden med velikimi strokovnjaki: ampak privzel je tip ameriškega inženirja, ki ve, kaj se pravi: delo, med drugim meša neke mase...: dr. Miha Penko. Med moje najboljšje prijatelje spada univ.prof. dr. kemije in vodja oddelka na fakulteti, ki sem mu bil med drugim poročna priča itd., tudi sem opravil z njim pogovor na spletni postaji resnice Intely way: dr. Zdravko Kravanja... Z naravoslovci in matematiki sem včasih diskutiral o vlogi znanosti, prvi sem pisal poljudnoznanstveno o teoriji kaosa (objavljal sem nanizanko v Delu, rubrika Znanje za razvoj, a je bivša vojaškoobveščevalna služba z udbo preprečila, ko sem začel razkrivati razmere v jedrki Krško, tudi je izgubila mesto urednice brž tedanja urednica, pritožiti pa se nisva mogla – nikomur in nikamor!), s fraktalsko geometrijo me je seznanil tudi nedvomni genij, dokaj racionalistični dr. Zupan, sin mojih prijateljev... Bog me je pač udaril s pametjo in nadarjenostjo, kaj si morem! Cela vrsta nas je v Sloveniji, ki se nismo silili: ampak prispevek je nedvomno očiten v odliki kakovosti. No, zdaj ti lahko zaupam: bil sem tudi že uradno v tujini nominiran za Nobelovo nagrado, medtem ko me je Washingtonska senatorska knjižnica predlagala med 100 »najpomembnejšimi ljudmi« leta...

Prosim, piši...!

Z ljubeznivimi in ljubečimi pozdravi

Vladimir